

Sygn. akt I UK 353/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
z udziałem zainteresowanego M.S.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i wysokość podstawy wymiaru
składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej płatnika składek od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A.S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych I Oddział w Ł. 240 zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z 11 marca 2019 r. oddalił apelację skarżącej A.S. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 14 marca 2018 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 25 października 2017 r., stwierdzającej, że M.S. nie podlega w okresie od 15 grudnia 2008 r. do 30 listopada 2016 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek A.S., a podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w okresie do 15 grudnia 2008 r. do 19 czerwca 2014

r., od 24 grudnia 2015 r. do 30 listopada 2016 r. z tytułu współpracy przy prowadzonej przez A.S. pozarolniczej działalności gospodarczej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku podano, że wątpliwości prawne budzi w szczególności interpretacja treści art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, „zgodnie z którym małżonkowi zatrudnionemu w charakterze instruktora nauki jazdy w firmie prowadzonej przez jego żonę odmawia się prawa do objęcia tytułem do ubezpieczeń z tytułu zatrudnienia na umowie o pracę, podczas gdy pracującej w analogiczny sposób obcej osobie, będącej np. konkubentem, uprawnienie takie przysługuje”. Pomijając „fakt ww. dyskryminacji w uprawnieniach do objęcia tytułem ubezpieczeń społecznych, podkreślić należy sądy dokonują niewłaściwej subsumcji stanów faktycznych do kryteriów wskazanych w art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, jednak takie zagadnienie nie zostało nawet sformułowane. Wymagałoby też odpowiedniej analizy przepisów, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpraw sam skarżący mógłby stwierdzić, że takiej rangi zagadnienie rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku.

Krótką treść wniosku zatrzymuje się w istocie na pytaniu o wykładnię i stosowanie prawa, co nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz może być właściwe w kontekście podstaw przysądu z art. 398³ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., choć i te obwarowane są dalszymi przesłankami.

Regulacja z art. 8 ust. 2 i 11 nie jest nowa w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. Ma już swoje orzecznictwo i opracowania w piśmiennictwie. Nie występuje problem wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy niejako z urzędu podjąłby uchwałę w powiększonym składzie dla ujednolicenia wykładni. Regulacja ta już tylko na poziomie gramatycznym jest jasna. Ma też swoje uzasadnienie. Wykładnia prawa nie może być prawotwórcza, stąd kwestia wskazanej dyskryminacji to domena tworzenia prawa a nie jego sądowej wykładni w zauważonej we wniosku sytuacji.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.